

ANDRZEJ ZIEMIĄŃSKI

*C
Y
B
E
R
P
U
N
K*

ZNOVUZROZENÍ

Copyright © by Andrzej Ziemiański

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Robert Pilch, 2021

Cover © Milan Malík, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0887-1 (pdf)

ANDRZEJ ZIEMIAŃSKI

CYBERPUNK - ZNOVUZROZENÍ

F0B0S

Místnost byla dokonale odhlučněná. Ve skutečnosti sice nepatřila k laboratořím, ale nějaký projektant usoudil, že bude jednodušší odhlučnit celou budovu než každou místnost zvlášť. Proto Meyer musel pracovat v prostorách, kde byl slyšet každý nádech, tlukot vlastního srdce, a dokonce, pokud jste se dost soustředili, i zvuk mrkajících očních víček. Šustění oblečení se stávalo hlukem, který se dal jen stěží vydržet, a zvuky, které se ozývaly v hlavě, pokud jste měli třeba jen lehkou rýmu, dokázaly přivést k šílenství. Meyer neměl tušení, jak si s tím dokázali poradit vědci pracující vedle, za silnou zdí. Jenže oni byli alespoň něčím zaměstnaní, zatímco on... On pracoval jako hlídač, i když výstižnější by bylo slovo „dveřník“. Otevíral a zavíral dveře vedoucí do laboratoře, kontroloval příchozí. To bylo víceméně vše. Nesměl používat žádné elektronické přístroje, zato mohl číst knihy. Ale celý den? Obzvlášť když vezmete v úvahu šustění stránek, ohlušující jako hřmění startujícího tryskáče?

Naštěstí měly všechny elektronické přístroje, kterými byl obklopen, vypnutou zvukovou signalizaci. O tom, že se blíží další skupina, ho informovala jen blikající světýlka.

Vstal a otevřel dveře. Pět lidí: tři muži a dvě ženy. Průchod bezpečnostní bránou jim zabere více než hodinu. Což je moc dobře. Aspoň se bude něco dít.

„Odložte sem všechny věci, které máte u sebe, prosím.“ Rozdal jim umělohmotné tácy. „Pak prosím přejděte za plentu, kde si svléknete oblečení. Na věšácích máte připravené jednorázové antibakteriální obleky.“

„V laboratoři bude taky tak děsivé ticho?“ zeptala se sedovlasá žena, které už bylo určitě přes šedesát.

S námahou potlačil úsměv.

„Tam to bude ještě horší. Hluk pracujícího UNISACu způsobuje, že hodně lidí ztrácí orientaci.“

„Jak to myslíte?“

„Dochází k sensorické deprivaci,“ odříkal to, co vyčetl v instrukcích a naučil se nazpaměť, aniž by tomu nějak zvlášť rozuměl. „Nemějte obavy, prosím. Před vstupem vám všem rozdám papírové pytlíky.“

„Promiňte, ale k čemu nám budou papírové pytlíky?“

„Na zvratky, kolegyně,“ ozvala se druhá, mnohem mladší žena. „Abychom jim náhodou nezašpinily laboratoř.“

Tahle aspoň byla mladá a sympatická. Odhadem jí nebylo více než čtyřicet let.

„Běžte, prosím, postupně za plentu.“

Ukázal jim směr.

Plenta měla výhradně psychologický význam. Všechno se nahrávalo a on si mohl kdykoli zapnout obraz na monitoru. Nikdy to ale nedělal, a to ze dvou důvodů. Za prvé: ženy, které byly pozvány do laboratoře, byly vědkyně s dlouhou, mnohaletou praxí, takže jen zřídka přišly nějaké mladé a atraktivní. Za druhé: i tak všechny viděl na skeneru. Nahé, a dokonce více než to: viděl i do nitra jejich těl.

„Prosím, aby sem přišla první osoba, která je připravená.“

Naštěstí si nemusel dělat hlavu s doklady. Už dříve se o prověření návštěvníků postaral někdo jiný, zkontroloval

jejich oprávnění, ověřil souhlasy a doporučení. Někdo další odvedl veškerou administrativní práci a vyplnil prázdná pole elektronických formulářů. On jenom otevíral dveře a pouštěl je dovnitř. Dveřník, prostě jen dveřník, nic víc. To je všechno. Veškeré důležité úkoly prováděly stroje.

Pět osob znamenalo hodinu, možná hodinu a něco. To je moc dobře. Aspoň nějaké zpestření. O hodinu míň do konce směny. A také perspektiva, že je ještě bude muset pustit ven, i když to už trvalo mnohem kratší dobu.

Meyer se vrátil ke čtení, které přerušil příchod hostů. Nechtělo se mu ani nadávat. Knihy jsou nudné! Proč tady nemohl mít aspoň tu nejpitomější hru? Musel se namáhat vešle prodírat sáhodlouhými popisy všeho, co by se ve filmu vešlo do jednoho krátkého záběru.

Světla na pultu zablikala. Meyer se obrátil na otočné židli a pohlédl na monitor, který ukazoval obraz z nitra laboratoře. Celou obrazovku zabíral obličej mladší ženy. Podle toho, jak se tvářila, nesnesla záležitost odkladu. Rychle stiskl tlačítko otevírající dveře laboratoře.

„Co se stalo?“

Rozpačitě se usmála.

„Přecenila jsem své síly.“

„Papírový pytlík vám přišel vhod?“

„Ne, mám astma. Samozřejmě jsem v kabelce zapoměla své léky. A samozřejmě hned, jak jsem vešla dovnitř, jsem se začala dusit.“

„To se stává. Ale s aplikátorem se tam vrátit nemůžete.“

„Ano, jistě.“ Žena zašla za paraván, ale nejspíš se postavila na špičky, aby měla hlavu nahoře a udržela s ním oční kontakt. „Nebudete mi to věřit, ale když jsem vyšla ven, hned se mi udělalo líp.“

Tentokrát se usmál on.

„Samozřejmě že vám budu věřit. Tyhle příznaky jsem už viděl mockrát. Tam...“ ukázal palcem na zeď za svými zády. „Je opravdu těžké tam vydržet.“

„Takže si určitě myslíte, že jsem jen zbaběle utekla. Že astmatický záchvat jenom simuluji.“

Oba se rozesmáli. Samozřejmě že si to myslel. V takhle dokonale odhlučněné místnosti by zaslechl sebetišší chrčení nebo hvízdání v jejích plicích. Tím, že se přímo přiznala ke lži, ukázala, že není namyšlená a že se nebere příliš vážně. Už dlouho nepotkal tak sympatickou ženu. A už dlouho se necítil tak dobře ve společnosti někoho, koho teprve poznal.

„Chcete podat kabelku?“

„Děkuji, není potřeba. Mám na vás prosbu: neříkejte prosím nikomu, že jsem si hned po příchodu sem nevzala lék. Když už jsme si vyjasnili, že jsem hrozný zbabělec, ať to aspoň zůstane mezi námi.“

„Nejste zbabělec. Já tady taky nemůžu vydržet, a to ani neslyším ten hrozný zvuk z laboratoře.“

Mávla rukou.

„Kde můžu počkat na ostatní? Hlavně aby tam nebylo to strašné ticho...“

„Aby nebylo ticho? To asi budete muset jít ven na parkoviště.“

Udělal pukrle jako v nějakém starém filmu, jehož děj se odehrává u královského dvora. Překvapeně vstal ze židle a uklonil se tak hluboce, že se málem praštil čelem o pult. Žena vyprskla smíchem, rychle si zakryla ústa dlaní, otočila se a odešla.

Sympatická holka! Už dlouho nepotkal někoho takového. No prosím! Zdá se, že přece jen existují nenafoukaní vědci, kterým diplomy a úspěchy nevlezly na mozek.

Meyer si tiše povzdechl a znovu se pustil do čtení. Zrovna se dostal k pasáži, kdy hlavní hrdinka, právnička zapletená do kriminální aféry, vystoupila z auta, vyšla po schodech ke dveřím své vily, otočila klíčem v zámku, stiskla kliku, vešla do předsíně, vykročila ke schodům... Bože, ve filmu by stačily dva letmé záběry, které by tohle všechno ukázaly! A k tomu ještě ty její myšlenky! Vážně, ve filmu by to bylo desetkrát kratší.

Odložil knihu, protože se otevřely dveře na chodbu.

„Proč jim to tak trvá?“ Ramsey, vedoucí směny, dnes viditelně neměl dobrou náladu. „Rozebírají ten nesmysl do posledního šroubku?“

Meyer neodpověděl. Nezajímalo ho, co se děje v laboratoři, ale byl si skoro jistý, že UNISAC uvnitř nemá ani jediný šroubek.

„Sype se mi denní plán!“ stěžoval si dál Ramsey.

A koho zajímá tvůj přibližný denní plán? Meyer to samozřejmě neřekl nahlas. Hádat se s vedoucím směny nemělo smysl, ale ani neměl v úmyslu se mu nějak vlihcovat.

„Mám poslat hlášení?“ zeptal se, jako by nic neslyšel.

Teoreticky se měl seznam osob, které vešly dovnitř, posílat až před koncem služby, ale oba dobře věděli, že dnes se už nic dalšího nestane. Otázka však zůstala bez odpovědi. Meyer ještě chvíli počkal, a pak zvedl zrak.

Ramsey stál nehybně a s vytřeštěnými očima hleděl někam za jeho záda. Tam přece nic nebylo a duchové neprocházejí zdmi, aby se tady zjevili. O co jde? Počkat, počkat... Je tam přece monitor, na který se promítá obraz z laboratoře.

Meyer se prudce otočil a také ztuhl. Nevěřil vlastním očím. Jeho mysl to nedokázala přijmout.

Ramsey se probral jako první. Zvedl k ústům komunikátor.

„Ozbrojenci ke vstupu do UNISAC jedna!“ zaječel.
„Ozbrojenci ke vstupu...“

Zdi nepropouštěly zvuk poplašných sirén v chodbě. Jejich jekot zněl pouze z malého reproduktoru v komunikátoru.

„Šéfe...?“

„Izoluj budovu!“ vykřikl vedoucí směny. „Izoluj budovu!“

„Provedu!“ přenesl reproduktor výkřik velitele ochranky.

„Komunikační blokáda pro všechny!“

„Provedu! Izoluj!“

„Nikdo nesmí ven!“

Ohromený Meyer nevěřičně hleděl na monitor. Nejbližší k širokouhlé kameře ležel muž v antibakteriálním obleku. Střela s vysokou razancí mu prakticky usekla horní část lebky, ale obličej zůstal neporušený. Mrtvola jako by na něj vyčítavě hleděla. Jako umírající srna na lovce. Ne, ne, to není možné. Hned vedle ležela žena, kterou před chvílí pustil dovnitř. Kulka jí explodovala uvnitř hrudního koše. Byla vidět žebra, která trčela ven. O kus dál leželi dva zaměstnanci laboratoře. Natahovali k sobě ruce, jako by se chtěli obejmout. Mrtvol bylo mnohem víc, ale někdo tam scházel...

Dveře na chodbu se prudce otevřely a do místnosti vběhli čtyři lidé s útočnými puškami. Dokonce si už stihli nasadit a zapnout přílby. Když uviděli obraz na monitoru, strnuli.

„To je masakr... Co se tu stalo?!“

„Za chvílku dorazí posily.“ Buď se už Ramsey stačil vzpamatovat, nebo to skvěle předstíral. „Vy jděte dovnitř a zajistěte vchod.“

„Rozkaz!“

„A ani krok dál, jsou tam ozbrojení vrahové. Jen převzít kontrolu a zajistit dveře! Jasně?“

„Rozkaz.“

„Ať si nikdo nehraje na hrdinu, nepotřebuju další mrtvoly. Je tam ozbrojený člověk, možná několik. Nejdete dál, nehledáte živé. Nikdo tam nev kročí, dokud dovnitř nedostanu aspoň polovinu čety! A k tomu musím mít kontrolu nad vstupem!“

„Rozumím. Náš úkol je zajistit dveře!“

„Přesně! Dál ani krok, protože jestli je tam ozbrojený...“

„Není,“ přerušil ho Meyer.

Řekl to automaticky, protože až při zvuku svého hlasu se zachvěl a pohlédl na Ramseyho.

Všichni na něj zírali.

„Chceš říct, že vrah tam není?“ zeptal se Ramsey.

Meyer přikývl.

„Pustil jsem ji ven.“

Tahira Ghailaniová byla zvyklá, že se před ní okamžitě otevíraly každé dveře. Nebylo divu. Byla policejní kapitán. Jenomže ty, před nimiž právě stála, se otevřít nechtěly. Důvod byl prostý: Tahira jednoduše nezaklepala. Mnohem složitější byla příčina, proč to ještě neudělala.

Přijela poprosit o laskavost. Muž, který by ji mohl prokázat, byl bohužel smrtelně nemocný. Kdysi sloužil pod jejím velením a na každém kroku dokazoval, že i na oddělení, které bylo téměř synonymem dlouho zkostnatělé, konzervativní rutiny, je možné myslet naprosto nekonvečně. Bohužel onemocněl „marsovskou horečkou“ – smrtelnou

chorobou údajně přivlečenou z kolonií na Marsu. Údajně, protože jen co opadla první vlna hysterie a někoho napadlo provést důkladný výzkum, ukázalo se, že je to obyčejná pozemská bakterie. Tedy možná ne úplně obyčejná... Říkalo se jí „superbakterie“, protože byla imunní vůči všem antibiotikům. Možná unikla z nějakých vojenských laboratoří, ale i to bylo velmi pochybné. S největší pravděpodobností si ji společnost vytvořila sama. Aseptická mánie, poháněná reklamami, způsobila, že lidé začali dezinfikovat doslova *všchno*, a výsledkem bylo, že se objevil kmen odolný vůči *všemu*. Nic víc. Bez antibiotik bylo možné bojovat jen s důsledky jejich účinků. Léky sice neutralizovaly toxiny, které superbakterie produkovala, ale měly obrovské vedlejší účinky, které postupně ničily organismus a neodvratně vedly ke smrti. To ale nebyl hlavní problém. Okamžitě po diagnostikování nemoci byl strážník Scott poslán do důchodu. Pojištění bohužel nekrylo léčbu účinnými antitoxickými prostředky. Byly to často experimentální léky, které sice s obtížemi, ale přece jen nějak zvládaly boj se specifickými toxiny. Bohatí si kupovali buď tyto léky za obrovské peníze, nebo jejich náhražky na černém trhu, ale policejní renta na to nestačila. Kolegové z práce uspořádali několik sbírek, jenže jak dlouho je to možné...

Kapitán Ghailaniová už několikrát zvedla ruku, aby zaklepala, ale pokaždé ji zase nechala klesnout. Hlavou se jí honily různé myšlenky. Naštěstí někdo rozhodl za ni. Široké křídlo dřevěných dveří se s vrzáním otevřelo.

„Chceš tady trčet tak dlouho, dokud si nedoplníš zásoby vody v těle?“

Opravdu padal protivný zimní déšť, přesněji mrholilo. Na plášť jí dosedaly kapičky vody.

„Sheyi.“

„Tahiro.“ Scott ustoupil stranou. „Pojď dál.“

Dobрым zvykem bylo něco pochválit, když vstoupíte do cizího domu. Je jedno co: vybavení, uspořádání místností, barvu obkladů. To je fuk. Jenže v tomto domě to byl problém. Nebyl tu žádný nábytek, žádné ozdoby, dokonce ani žádné obklady.

„Vidím, že máš rád asketický, skandinávský styl,“ řekla s nuceným úsměvem.

I on se usmál.

„Skandinávský styl je pro mě jako baroko.“

Bylo mu zhruba čtyřicet let a nemoc mu roky nepřidala. Neměl ani vrásky, ani šediny. Neznamenal to ale, že by se na něm choroba nepodepsala. Jeho obličej byl křídově bílý, což ještě zdůrazňovalo velké kruhy pod očima. Trochu připomínal upíra ze starých filmů.

„Můžu se tě zeptat, jak se ti daří?“ zarískovala.

„Radši ne. Posadíš se?“

Na poslední chvíli se zarazila, aby se nezeptala: „Ale kam?“ Nenápadně se rozhlédla. Asi měl na mysli kuchyň, protože až tam si všimla stolu a dvou židlí. Víc nábytku uvnitř nebylo, pokud nepočítala matraci ve vedlejším pokoji.

Vešli do kuchyně.

„Napiješ se něčeho?“ zeptal se. „Voda přímo z kohoutku nebo převařená?“

Nejistě se na něj podívala.

„Děláš si legraci?“

„Jasně že si dělám legraci. Neměl bych ji na čem převařit. Nosím si ji z řeky.“

Mlčky se na sebe dívali. Najednou, jako na povel, vybuchli smíchem a pak se objali. Ano, tohle byl pořád starý

dobry Shey Scott. Vždycky se ptal, proč Tahira raději jezdí autem, a ne na velbloudovi. Navzdory svým rysům vůbec nebyla Arabka. Dokonce ani beduína, jak říkali vtipálci. Pocházela z kmene Berberů a jenom hloupé bílé ksichty nepoznaly rozdíl.

Usadil ji na jednu z židlí.

„Povídej, proč jsi přišla? Normálně, bez okolků. To přece umíš.“

„Přišla jsem zarazit výprodej tvého rodinného nábytku.“
Znovu se rozhlédla kolem. „Mám pro tebe práci.“

„Ve spolku důchodců?“

„U policie.“

Vyprskl smíchem, ale okamžitě zase ztichl a zabodl do ní pronikavý pohled.

„Co jste zase vymysleli?“ zamračil se. „Anebo jinak: co pak se už naše země totálně zbláznila?“

Automaticky přikývla.

„Z důvodu dramatického nedostatku policistů teď můžeme podle zvláštního nařízení přijímat do řádné služby osoby z jiných uniformovaných složek. Ne do jednotky SWAT, samozřejmě. Vezmeš takhle třeba sekretářku z administrativy, která se sice celý život hrabala v papírech, ale kdysi přece jenom dostala uniformu, prošla výcvikem a složila přísahu. Teď může prohledávat spisy a dělat papírování, takže se policistům v první linii uleví.“

„Co kdybyste jí rovnou dali bouchačku a poslali ji na ulici?“

„Tak daleko to ještě nezašlo, ale ve tvém případě to bude přesně takhle.“

Nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Která uniformovaná složka přijme někoho v tomhle stavu?“

„Policejní překladatelská kancelář,“ prohlásila s kamenným výrazem.

„Cože? Ženská, já přece neumím žádný jazyk!“

„Nelži. Nějakým jazykem teď přece mluvíme.“

„Ale tam asi musí být člověk na něco odborník, mít nějaké kurzy nebo zkoušky...“

Tentokrát zavrtěla hlavou ona.

„Všechno zůstane v rodině. A podmínkou je složení zkoušky ze dvou jazyků. Pokud tam někoho nechceme přijmout, necháme ho skládat zkoušku z hindi a maďarštiny. Ty budeš muset zvládnout angličtinu a američtinu.“

„Varuju předem, že s angličtinou můžu mít problémy...“

„To zhodnotí komise, ale její členové patří do naší rodiny. Neanalyzuje to žádný počítač.“

„A z té překladatelské kanceláře mě chcete dočasně přeradit do činné služby?“

„Přesně tak. Obejdeme všechny procedury. A teď to nejdůležitější...“

„Jsem jedno ucho.“

„Podle toho nového nařízení z tebe musím udělat důstojníka a pak tě poslat do důchodu. S pořádným pojištěním. Se zárukami. Ale to je budoucnost. Nejdřív si promluvíme o současnosti.“ Naklonila se nad stůl. „Vidím, že nemáš za co kupovat léky. Až se vrátíš do služby, stát ti je zaplatí.“

Opřela se do židle. Tohle nešlo odmítnout. Tedy nešlo by, kdyby se jednalo o kohokoliv jiného. Jenomže Scott byl podivín. Věci, které byly pro ostatní zřejmé, pro něj nikdy zřejmé nebyly.

Pozorovala ho přimhouřenýma očima a snažila se skrýt napětí. Čtyřicet let a rozsudek smrti. Protože bylo přece jasné, jak to skončí. Léky v tomto případě neléčí, jen

zmírňují dopady. Natolik, nakolik to jde. Sama nevěděla, co čekala, když sem přišla. Pohled na zhrouceného člověka nad hrobem? Anebo naopak někoho, kdo hrdinsky vzdoruje nástrahám osudu? Na Scotta se nehodila žádná z možností. Připadalo jí, že ho vyrušila od nějaké důležité práce. Že se rozhodl věnovat jí trochu času výhradně s ohledem na dávné přátelství, protože má na starosti milion věcí, které nesnesou odklad.

„Co je to za případ?“ zeptal se nakonec tónem, jako by ho to ani trochu nezajímalo, nicméně bylo by neslušné neprojevit zájem.

Tahira nakreslila prstem na desku stolu obdélník. Když se rozsvítil, otočila ho a přesunula jeho směrem.

Scott se díval na fotografii hezké dívky s inteligentníma očima. Takový snímek se mohl objevit na kterémkoli seznamovacím portálu, nebýt drobného detailu v podobě policejního měřítka pro určení výšky.

„Kdo je to?“

„Axel Stallerová.“

„Axel je mužské jméno.“

Tahira rozpažila ruce a pokrčila rameny. Znamenalo to víceméně: každý může ubližovat svým dětem, jak se mu zlíbí.

„A Shey je ženské jméno,“ odvětila, i když dobře věděla, že „Shey“ je jen přezdívka a že její hostitel se ve skutečnosti jmenuje Malcolm.

„Co provedla?“

V obdélníku nakresleném na stole se objevilo sídlo firmy Reno Mobile. Kdysi to byl největší výrobce čipů implantovaných do těl pacientů zároveň s aplikátory. Ty automaticky kontrolovaly dávkování léků, sbíraly data pro výzkum, monitorovaly zdravotní stav. Šéfové firmy

rychle zjistili, že skutečné peníze nepřinášejí dávkovače, ale látky, které dávkovaly. A tak bleskově přebrandovali firmu na výrobu léčiv, díky čemuž se stali jedním z několika největších chemických koncernů.

Obraz sídla vystřídal záznam z vnitřního monitoringu. Ve skupině, která kráčela chodbou, nebylo těžké poznat ženu z první fotky.

„Nic zvláštního. Prostě nakráčela do přísně střežené laboratoře, zabila celý obslužný personál UNISACu i své spolupracovníky. Dohromady přes deset lidí.“

„Ale...“

„Počkej, to nejlepší teprve přijde.“

„Co ještě může být lepšího?“ zamumlal.

„Potom jako by nic odešla z laboratoře, vesele si popovídala se strážníkem a opustila sídlo firmy.“

Scott narovnal nohy a odstrčil se dozadu. Židle s hlasitým vrzáním balancovala na zadních nohách.

„Chceš říct, že profesionální člen ochranky si nevšiml, že...“

Tahira klepla prstem do stolu. Zářící obdélník teď přehrával scénu rozhovoru ženy se strážníkem. Scott ji sledoval jako hypnotizovaný.

„Takhle se nechová někdo, kdo před chvílí zabil přes deset lidí!“

Samozřejmě měl pravdu.

„Nevím, jaký drsňák musíš být, abys dokázal takhle přesvědčivě štěbetat, i kdybys zabil třeba jen jednoho člověka,“ řekla.

„Ona není žádný drsňák, jenom evidentně nedošlo k ničemu, co by si měla vyčítat. Nestalo se nic, co by s ní mělo otrást nebo ji nějak znervóznit.“

„Přesně tak.“

„A potom? Vyšla ven, a co bylo dál?“

„Okamžitě jsme ji zatkli v jejím bytě. Přiznala se hned, ale...“

Scott se pořád tvářil, jako by nevěřil tomu, co slyší.

„Ale?“

„Po pečlivějším prozkoumání stop se ukázalo, že to není ona.“

„Sestra nebo klon?“

„Dvojče. Lani Stallerová.“

Rozesmál se. Tahira se naopak zamračila a kousla se do rtu.

„Nezdá se ti divné, že...“

Přerušil ji přezíravým mávnutím ruky.

„Ani trochu. Přiznala se, protože chtěla dát sestře čas na útěk. To je všechno.“

„Pomáhala automaticky, dokonce aniž by věděla, o co jde? Nebo je do toho nějak namočená?“

Zavrtěl hlavou.

„Není. Za prvé, dvojčata jsou hodně sžitá, a za druhé, existují přece lidé, kteří budou vždycky v opozici vůči státní moci. Vůči jakékoliv státní moci. Přišla policie, takže kryjeme naše bez ohledu na to, co provedli.“

Tahira si ztěžka povzdechla.

„Já bych ji zatkla za falešnou výpověď. Ale sebrala ji zvláštní jednotka...“

S pochopením přikývl.

„... coby podezřelou z mnohonásobné vraždy,“ dokončil za ni. „Takže chudák holka dostala po hlavě i po všem ostatním. A ty se divíš, že automaticky kryje sestru před policií.“

„Kdyby něco, můžu jí kdykoli zamávat před nosem těmi falešnými výpověďmi.“

„Mávej si, jak chceš. První podřadný advokát bez problémů dokáže, že byla v šoku, zmlácená policií, že neměla tušení, co říká, nevěděla, kde je, a co hůř, výslechové protokoly to všechno potvrdí. A z tvého háčku na ni se stane hák na policii a žaloba za policejní brutalitu.“

„Uvidíme.“

„Co drahá sestřička? Zdrhla?“

„Právě kvůli tomu jsem tady.“

Scottův výraz náhle zvažněl.

„Začínám se bát...“ zabručel. „Mám důvod?“

Neodpověděla. Jedním klepnutím prstu spustila v obdélníku další záznam. Tentokrát nejspíš pocházel z městských kamer. Obraz měl horší kvalitu a navíc nebyla kamera stacionární, otáčela se střídavě doprava a doleva. Lani Stallerovou však bylo možné identifikovat okamžitě. Šla po chodníku a tvářila se bezstarostně. Možná se dívala na auta zaparkovaná u obrubníku, možná ne, kvalita nahrávky to neumožňovala odhalit. Zastavila se u jednoho z nich. Někdo jí zevnitř otevřel dveře. Mihla se něčí ruka, dívka bez váhání nastoupila. Nepřivítala se, neusmála, její výraz pořád neprozrazoval žádné konkrétní pocity.

Scott prstem zastavil záznam. Posunul ho kousek zpátky, opět zastavil a začal ho zvětšovat, až se objevily pixely. Lehkým pohlazením obraz zmenšil.

„My jsme si toho tetování taky všimli,“ řekla Tahira. „Proto jsem přišla.“

„Zakázané město...“

„Vím, vím. Přisahal sis, že už se tam nikdy nevrátíš.“

Scott vypnul svítící obdélník pohybem ruky, jako by smetl ze stolu drobky, načež se znovu odstrčil; tentokrát i se židlí.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se.

„Jak to, co? Evidentně vražda na zakázku. Dodatečně rozšířená.“

„Rozšířit vraždu na několik lidí, aby zemřel jediný člověk? Nemyslíš, že je to dost neobvyklé?“

„Chtěli dostat někoho z obsluhy UNISACu. Neudělali to na ulici ani u něj doma jen proto, abychom se nedozvěděli, o koho jim ve skutečnosti šlo. A asi se jim to podařilo. Prověřili jsme všechny zaměstnance Reno Mobile, kteří v té místnosti pracovali, ale pořád nemáme tušení, kdo byl cíl.“

„A prověřili jste i ty čtyři vědce, s kterými přišla?“

„Proč bychom měli? Zemřeli, protože musela zlikvidovat svědky.“

„Jaké svědky?“ utrl se. „Jaké svědky?“ zopakoval. „Všechno je na záznamu – víme, kdo střílel, víme, v jakém pořadí zabíjel, známe každý detail celé události, a ty přitom mluvíš o svědcích, které je třeba zlikvidovat?“

„Profesionální vrah to mohl udělat automaticky...“ začala Tahira, ale okamžitě zase ztichla. Položila obě dlaně na stůl, nechala zobrazit Laninu složku a přesunula ji ke Scottovi.

„Možná profesionální, ale spíše vědec, ne vrah,“ prohlásil, když do nich nahlédl.

Pokrčila rameny.

„Poslyš, Tahiro...“

Vstal, těžkým krokem došel ke skřínce a vytáhl z ní láhev vodky a dvě skleničky. Takže přece jen měl v kuchyni nějaké potraviny. Naplnil nádoby průzračnou tekutinou a vrátil se ke stolu. Tahira neprotestovala, právě naopak: s úlevou spolkla první pálivý doušek. Musela se sice vrátit autem, ale pokud jste policejní kapitán, stačí nikoho cestou nezabít a není o čem mluvit.

„Jo, poslouchám, poslouchám.“

Také smočil rty a znovu se posadil ke stolu.

„Zbraň si do laboratoře nepřinesla sama.“

„Ne, protože to není možné. Ale zato ji odnesla pryč.“

„Přesně tak. Někdo ji tam pro ni musel schovat. A byl to někdo ze zaměstnanců, protože k UNISACu asi nepouštějí úklidové čtyry, že?“

Přikývla. Osoba, která to udělala, musela zbraň pašovat po částech, den po dni. Kdo ví, mohlo to trvat i měsíc. Pak ji tajně složila a ve správný čas předala vražedkyni přímo do ruky– a nakonec jen proto, aby dotyčný zemřel jako první. Tolik policie věděla a oběť samozřejmě prověřila. Nic. Obyčejný člověk. Žádné dluhy, žádné závislosti, žádné tajné milenky. Při takové vnitřní kontrole, jaká se prováděla v Renu, ostatně nic podobného nepřicházelo v úvahu. Co tedy způsobilo, že „obyčejný Smith“ propašoval zbraň? Co způsobilo, že „obyčejná Stallerová“ zavraždila přes deset lidí?

„Pokud šlo o někoho z té čtveřice návštěvníků, kteří onoho osudného dne přišli, tak proč ho nezastřelila na ulici? V parku, doma, kdekoli?“

„Protože tady se zacházelo se všemi podle pravidla ‚jeho smrt je jeho alibi‘, nemám pravdu? Pokud to měla být dvojnásobná kouřová clona, pak jsou tvé otázky zároveň odpověďmi.“

„Ve smyslu, že se to podařilo?“

Přikývl.

„Uděláš to pro mě?“ změnila téma. „Půjdeš do Zakázaného města?“

Několika pomalými doušky vyprázdnil skleničku a pak se dlouho snažil popadnout dech.

„Tohle je vaše jediná stopa?“ zeptal se nakonec přiskrceným hlasem.

Sotva postřehnutelně přikývla. Scott odložil prázdnou nádobu a rozeplnul si sako. Ukázal jí záchranný lékařský balíček, který nosil na řemenech v podpaží, na místě, kde policisté obvykle mívají zbraň.

„Tohle mám u sebe pro případ záchvatu,“ vysvětlil. „Například prasknutí vředu nebo náhlého krvácení.“ Ztěžka si povzdechl. „Asi se už nehodím na agenta, který beze strachu proniká do čtvrti, kde vládne bezpráví.“

„Prosím...“

Beze slova se na sebe dívali. Ani jeden neodvrátil pohled. Ani jeden z nich nejspíš nebyl schopný odhadnout, jak dlouho to trvalo.

„Už se na tu práci nehodím,“ řekl nakonec. „Ale nech tady ty soubory. Podívám se na ně, zamyslím se nad tím a zavolám. Možná...“

Tahira předpokládala dvě varianty návštěvy. Mohl přijít výbuch sebelítosti a záplava výčitek: „Hodili jste mě přes palubu!“, ale stejně pravděpodobná byla i racionální možnost. Dobré pojištění a peníze na léky byly argumenty, které nešly ignorovat.

Hm... První možnost byla úplně mimo jeho styl. Racionální argumenty ho nejspíš také nepřesvědčily. Proč? Tahira zamyšleně pozvedla ke rtům skleničku.

Scott věděl jistě, že do cíle nedorazí před polednem. Bylo to naprosto nemožné, přestože se probudil dlouho před svítáním. Nejdříve si ale musel vzít léky. Samotné polykání, přestože bolestivé, nezabralo moc času, horší to bylo s následnou vlnou zvracení. Nikdy nezjišťoval, jak dlouho trvají křeče, ale naučil se brát si na toaletu

polštář. Po dlouhém klečení u mísy bylo těžké pohnout se z místa.

Hned po ustoupení bolestivých projevů by se měl nasnídat, ale už při myšlence na jídlo se mu znovu udělalo špatně. Jíst ale musel. Udělal si toust, zabalil ho do igelitu a strčil do kapsy pláště. Do druhé kapsy putoval termohrnek s kávou. To bylo na později. Prozatím se přinutil jen vypít sklenici vody. Zvracení mu způsobovalo odvodnění organismu.

V podstatě už byl připravený vyrazit, ale znal město. Problém spočíval v tom, že v přímořské oblasti městská doprava jakž takž fungovala. Samozřejmě nebyla vzorem přesnosti ani zážitkem pro ty, kdo neměli rádi chaos. Měla ale jednu pozitivní vlastnost: existovala.

Situace začala být mnohem horší, pokud někdo chtěl jet do vnitrozemí. Všechny jízdní řády, které byly na síti, se mohly považovat za fantastiku (rozhodně nikoli vědec-kou), a pokusy o zaměření lokalizátorů jednotlivých vozů pravidelně končily neúspěchem.

Scott se spolehl na instinkt. Už dlouho nepoužil auto a vypěstoval si schopnost předvídat věci, které vypadaly, že jsou nepředvídatelné. Zpočátku mu to vycházelo docela dobře. Dokázal ujet několik kilometrů správným směrem, a to i se dvěma přestupy. Pak se ale město proměnilo v komunikační pustinu. Co se dá dělat. Byl na to připravený a orientace v terénu nikdy nepatřila mezi jeho slabiny.

Pokračoval pěšky. Mělo to tu výhodu, že poté, co ušel asi dva kilometry, vyhladověl natolik, že se posadil na nějakou zídku a snědl toust, aniž by jeho organismus nějak zvláště protestoval. Také vypil ještě pořád teplou kávu.

A pak pokračoval dál a přemýšlel, co tady vlastně dělá.

Podle starého návyku prošel všechny materiály, které mu Tahira nechala, a došel k přesvědčení, které hraničilo s jistotou, že je případ v totální slepé uličce. Neexistovalo nic, čeho by se bylo možné chytit. Nějací profesionálové chtěli některému z vědců sfouknout svíčku a provedli to dokonale. Policie neměla ani nejmenší tušení, kdo byl cílem útoku. Dokonalý zločin. Jediným směrem vyšetřování, který by alespoň trochu dával smysl, by bylo prověření minulosti Lani Stallerové. Krok za krokem, doslova minutu po minutě. Ale to by vyžadovalo zaměstnání celé jednotky vyšetřovatelů, a při současných kádrových potížích by šlo o výkon srovnatelný s prvním letem na Měsíc. V případě policie se už vlastně ani nedalo hovořit o potížích. Byla to nefalšovaná kádrová katastrofa, když už museli sáhnout po tak zoufalém řešení, jako je nařízení umožňující přesunout lidi z administrativy na operační činnost. A jestliže se odhodlali dokonce i k tomu, aby z důchodu povolali Malcolma „Sheye“ Scotta, nebyla to už ani katastrofa, ale jednoznačný konec světa.

Super.

Tady se není čeho chytit, zopakoval si v duchu. Kromě jednoho jediného kousku tetování, které se objevilo na videozáznamu. Dokonce ani nebylo jisté, zda je autentické; mohla to být jen omyvatelná napodobenina, památka na prohýřenou oslavu nebo opilecký výpad do ulic, nepovedený pokus předvést se před kamarády nebo nějakou holkou příslušností k jednomu z gangů ze Zakázaného města. Ale i kdyby bylo pravé, tak co? Má tam jet a začít se vyptávat v ulicích? Zakázané město nebylo místem, kam byste se šli jen tak projít. Bylo to stejně rozumné jako si strčit do úst hlaveň pistole a zmáčknout spoušť jen proto, abyste zjistili, jestli je zbraň nabitá.

Tak proč teď šel k sestře té vražedkyně? Chování Axel Stallerové na policejní stanici naznačovalo, že o činech své sestry nemá nejmenší tušení. Přesto se ale bez váhání rozhodla dát jí čas k útěku. Tušila něco? Měla předtuchu? Dvojčata jsou navzájem emočně hodně propojená. Možná, že...

No tak! Vlastní myšlenky ho sváděly na scestí, ale hlavně dál od odpovědi: proč za ní jde? Má snad v úmyslu vrátit se do policejních řad? Ne. Chce pomoci Tahiře? Ne.

Tak co se děje v jeho hlavě? Nemohlo přece jít o návrat do Zakázaného města. Tomu se chtěl rozhodně vyhnout.

Za každou cenu.

Ale byla to skutečně pravda?

Axelin dům nepatřil k nejokázalejším v okolí, ale rozhodně byl až příliš velký pro dívku, která žila sama, jak vyplývalo ze spisu. Nešlo ale o žádnou záhadu. Dům zdědila po rodičích. Jenže z čeho jej udržovala? To už byla úplně jiná otázka. Ze spisu vyplývalo, že Axel Stallerová je podvodnice. Ne ledajaká, protože jí nebylo možné cokoli dokázat, natož ji dostat tam, kam takoví jako ona patří. Dívka měla podvádění v krvi a kariéru zahájila už ve dvanácti letech. Tehdy ji poprvé a naposledy chytili. Dítě si vytisklo celý štos pokut za špatné parkování, změnilo na nich číslo bankovního konta a zastrčilo je za stěrače několika stovek aut v okolí. Správně předpokládalo, že nejméně každý desátý řidič zaplatí, aniž by se zabýval podrobnostmi. Nikdo neví, jak dlouho to trvalo a jak by to skončilo, kdyby neměla smůlu. Falešnou pokutu za stěračem svého soukromého auta našel i šerif, bez potíží poznal padělek a dal si práci s tím, aby našel pachatele.

Vše nasvědčovalo tomu, že po první prohře Axel své metody zdokonalila. Jedenáctkrát ji vyšetřovali, dvakrát na ni byla podána soudní žaloba. Oba soudy vyhrála. Stíhání bylo odloženo. Hrála tu hru hodně dobře.

Scott si ale s její minulostí nedělal hlavu. Neměl ani připravený žádný scénář rozhovoru, který by s ní chtěl vést. Jako obvykle raději zbytečně moc neplánoval. Nejlepších výsledků dosahoval, když se řídil instinktem.

Axel Stallerová mu otevřela už po druhém zaklepaní.

„Nemluvím s policií!“ zavrčela na uvítanou.

„Nejsem od policie.“

„Policejního čokla vycítím už na dálku!“

„Podívej se na mě, ženská. Copak takhle vypadá policejní čokl?“

Neochotně si ho změřila.

„Hodně zanedbaný,“ zamumlala, ale pořád nic nenasvědčovalo tomu, že by měla náladu na delší rozhovor. „To vás na stanici tak špatně krmí?“

„Je to marsovská horečka.“

Znovu se na něj podívala, tentokrát pozorněji.

„Aspoň že není nakažlivá... Co chceš?“

„Vzbudit v tobě soucit.“

Konečně něco dokázal. Její agresivní postoj se pomalu změnil v lhostejně neochotný. Nebyl to ještě úspěch, ale určitě krok správným směrem.

„Takže žebráš?“

„Vím, kde je tvá sestra,“ zkusil blufovat.

Podezíravě přimhouřila oči.

„Lžeš.“

„Ne.“ Poklepal na zápěstí a zobrazil fotku z nahrávky Lani Stallerové, jak nastupuje do auta. Šlo poznat postavu, ale nebylo možné si všimnout podrobností.

„Mhm... Tak jsi polda, nebo ne?“

Pokrčil rameny.

„Ano i ne. Kdysi jsem byl.“

„Takže ti opravdu jde o soucit!“ vyprskla. Vzápětí ale o krok ustoupila a udělala mu místo.

Chyba. Pustit si domů zkušeného vyšetřovatele není nikdy dobrý nápad.

Scott se rozhlédl po vkusně zařízeném interiéru. Pochyboval, že by to za života jejích rodičů vypadalo uvnitř právě takhle. Určitě všechno vybavila novým nábytkem, a to sama, aniž by využila služeb interiérového architekta. Nešlo mu ale o obdivování novátorských řešení ani o okouzlení designem. Hledal nejlepší místo. A rychle je našel.

Vzápětí už seděl v hlubokém křesle vedle maličkého stolku s poličkou na drobnosti. Podobná místa jsou skutečným zlatým dolem informací o majiteli domu.

„Byla bys tak hodná a nabídla mi sklenici vody?“

Nemusel předstírat únavu. Axel si zhluboka povzddechla a vydala se do kuchyně. Scott přešel dlaní nad stolkem. Mikroskopická kamera umístěná mezi prsty nasnímal věci, které na něm ležely. Zalistroval ve staromódním notesu a natočil zápisky a poznámky. Odebral několik vzorků z obálek, klíčů a nedbale pohozených rukaviček a stačil ruku stáhnout dřív, než se Stallerová vrátila z kuchyně. Jeho plášť, ledabyle přehozený přes vedlejší křeslo, zachycoval a analyzoval pachy.

„Co přesně je na té fotce?“ zeptala se.

Dvěma prsty se dotkl zápěstí a pak jimi ťukl o stůl. Axel se posadila naproti a přitáhla si obrázek k sobě. Pokusila se ho zvětšit, ale okamžitě se objevily velké pixely.

Podívala se na Scotta.

„Co chceš za originál?“

„Chvilí upřímného rozhovoru s tebou.“

„Jak mám vědět, že je na té fotce něco, co mě bude zajímat?“

„Protože ti dám originál ještě před naším rozhovorem. Nebudu spoléhat na výměnný obchod, ale na tvůj vděk.“

Zasáhl přesně. V jejích očích se objevil záblesk zájmu. Zamračila se, nad něčím se usilovně zamyslela a on si ji mohl konečně prohlédnout. Zajímalo ho, kde přišla ke jménu Axel. Na ženě, která seděla naproti němu, nebylo nic mužského. Účes – ofina do půli čela a cop s mašlí – měl spojený se školou pro dívky z dobrých rodin, ale přiléhavá sukně ke kolenům a halenka zdůrazňující ženské tvary ukazovaly spíše na vyšší stupeň vzdělání.

„Co konkrétně mi tvoje fotografie poskytne?“

„Místo pobytu své sestry už znáš,“ prohlásil, jako by otázku neslyšel. Spokojeně si všiml, že jí obočí vylétlo vzhůru.

„Jak to víš?“

„Už jsi tam byla a hledala jsi ji.“ Vzal do dvou prstů vizitku restaurace na hranici Zakázaného města, která ležela na polici. „Ale nic jsi nenašla, že?“

Legrační. Lidi do svého domu pustí policistu a z nějakého důvodu si myslí, že se nebude na nic dívat a nebude si dělat závěry. Hodně velká naivita, nebo spíš hloupost.

Hleděla na něj se zájmem a možná dokonce i s trochou respektu.

„Moje fotografie ti pomůže zúžit oblast pátrání.“

„Jak moc?“

„Na něco přes deset ulic a asi dvě, možná tři patra.“

„To je pořád moc.“

Rozesmál se.

„Vážně? Ve srovnání s celým městem?“

Přikývla.

„Tak dobře,“ řekla, aniž by z něj spustila zrak. „Ukaž mi tu fotku a já si s tebou popovídám. Ale nemysli si, že řeknu něco, co by ji pomohlo zatknout.“

Teď přikývl on. Znovu se dotkl zápěstí a ťukl do stolu. Druhá fotografie už měla maximální rozlišení, jaké se z městských kamer dalo získat. Axel se naklonila nad stůl a začala přejíždět prstem po obrazu sem a tam, aby zvětšila jeho různé části.

„Čeho bych si měla všimnout?“ zeptala se nakonec.

„Předloktí muže v autě.“

Dívka se zaměřila na detail.

„Tetování... Je to gang. Dokonce vím jaký.“

„Přesně tak. Jak jsem říkal: dvě, možná tři patra a několik ulic k prozkoumání. Ve Městě vládne striktní rozdělení území.“

„Pustí mě tam?“

Zvedl rozevřené dlaně.

„To jsem neřekl. Myslel jsem, že máš nějaký způsob, když jsi tam už hledala.“

Podívala se na něj s radostným úsměvem.

„Tenhle výměnný obchod se mi líbí,“ řekla. „Ptej se.“

„Ukážu ti ještě jednu fotku. Je z masakru v laboratoři.“

„Nevím, jestli ji chci vidět.“

„Klid, nejsou na ní detaily.“

Přenesl na stůl další fotografii, zvětšil ji a otočil k ní. Ve chvíli, kdy se oba naklonili, ucítil Scott chladný závan na zádech. Nic neobvyklého. Po léčích se vždycky potil, takže byl chťě nechtě velmi citlivým nástrojem na odhalování průvanu. Ale průvan tady? V luxusním, plně klimatizovaném domě?

„Bydlíš s někým?“ zeptal se ztišeným hlasem.

Zavrtěla hlavou.

„A máš kočku? Nebo jiné malé zvíře?“

„Ne.“

Ještě více ztišil hlas.

„A máš zbraň?“

Pochopila, že něco není v pořádku, protože také začala šeptat.

„Mám,“ řekla a automaticky zvedla oči ke stropu. „Ale v ložnici. Proč?“

Přiblížil rty k jejímu uchu.

„Někdo nahoře otevřel okno. A za bílého dne to asi lupič nebude.“

Profesionálové by se určitě nepustili do práce v tuhle hodinu. Opilí nebo sjetí lumpové by se sem samozřejmě mohli vloupat i teď, ale určitě by nadělali spoustu hluku. Tak kdo kromě nich přicházel v úvahu? Kdo mohl nehluchně otevřít okno v domě chráněném moderním alarmem?

Profesionální vrah.

Podvědomě se ohlédla ke vchodovým dveřím, ale Scott nesouhlasně zakýval prstem. Útěk dveřmi jen zdánlivě vypadal jako nejrozumnější možnost. Pokud je vrah nahoře, bude nejlepší vyběhnout z domu a při útěku se krýt za auty, že? Neexistuje větší omyl. Za prvé, útočník není hluchý, bez potíží se stihne přesunout k oknu a zastřelí oběť ještě na příjezdové cestě k domu. A za druhé, s největší pravděpodobností není sám. Společník nejspíš čeká v autě zaparkovaném poblíž, proto by útěk hlavními dveřmi znamenal jistou smrt.

Takže v tom případě zadem, přes zahradu? Stejně hloupá možnost. Možná dokonce hloupější, když vezmeme v úvahu ztrátu času při překonávání dalších zahrad.

Pokynul hlavou směrem ke kuchyni a gesty jí naznačil, aby si lehla na podlahu a za něco se schovala.

„Spust' ručně alarm!“ zašeptal nejtišeji, jak dokázal.

Tohle byla dobrá čtvrt'. Ochránka by se měla objevit do dvou až pěti minut. Ale co z toho? Jakou šanci mají dva civilní ochránci ve střetu s po zuby ozbrojeným profesionálem? Zemřou, ještě než stačí zazvonit u dveří.

Počkal, až Stallerová proklouzne do kuchyně, sundal si boty a následoval ji, ale po několika krocích ostře odbočil vpravo. Kdyby vrah používal systémy infračervené detekce, určitě by si jeho stop všiml. Ukryl se za příčkou oddělující kuchyň od šatníku, vytáhl nůž, přikrčil se a snažil se zklidnit dech. Od chvíle, kdy odešel ze služby, nenosil střelnou zbraň. Soudy až příliš často odsuzovaly oběti přepadení jen za to, že se bránily pomocí pistole.

V domě panovalo naprosté ticho. Pokušení vyklonit hlavu za zeď bylo velmi silné, ale Scott věděl, že kdyby mu podlehl, pravděpodobně by byl vzápětí mrtvý. Odhadoval, že vrah teď bude asi v polovině schodiště vedoucího dolů, nebo už možná v obýváku. Dřevěné schodiště, dřevěná podlaha, a přesto žádné zavržení, dokonce ani nejmenší šelest...

První kulka prošla zdí několik centimetrů nad jeho hlavou, druhá hned vedle. Kdyby Scott stál vzpřímeně, už by měl dvě díry v plicích. Vrah se vyklonil za roh a vystřelil ještě jednou. Zase moc vysoko.

Scott se vrhl vpřed, ale útočník byl profesionál. Reflexivně neucouvl, ale udělal krok vlevo. Nůž minul jeho podbřišek o dobrých dvacet centimetrů.

Od okamžité smrti Scotta zachránila jen skutečnost, že to byla opravdu dobrá čtvrt'. Zvenčí se ozval křik ochranky. Byla to z jejich strany chyba. Jak se dalo předpokládat,

útočník je zabil několika výstřely naslepo skrz zavřené dveře.

Scott udělal dlouhý skok do kuchyně, ale zakopl a určitě by se stal dalším cílem, nebýt Stallerové. Když žena uslyšela hlasy, usoudila, že dorazila skutečná pomoc. Rozhodla se zapojit do boje a vrhla se do útoku s kuchyňským sekáčkem v ruce.

Vrah udělal chybu. Mířil na Scotta, ale když si koutkem oka všiml náhlého pohybu, namířil zbraň na nový cíl a stiskl spoušť. Padl výstřel. Kulka zasáhla dívku do hlavy. Scott se vrhl vpřed, zabol nůž zesponu do útočnickovy pravé plíce a zatlačil šikmo vzhůru, aby se dostal k srdci.

Na podlahu se téměř současně svalila dvě těla. Scott se prohnul v pase a pozvracel se vyčerpáním. Hned potom se ale doplazil k dívce, vyškubl zpod saka lékařskou sadu, zuby roztrhl balení, vytáhl plastomed a nacpal jí ho do rány. Pak klepl prsty do zápěstí a zavolal tísňovou linku.

„Hlásím střelbu! Jsou tu i mrtví!“ Točila se mu hlava, nemohl si vzpomenout na adresu. „Přijďte na mé souřadnice. Potřebuji lékařské záchranáře, policii... Pošlete všechny složky!“

„Jste zraněný?“ zeptal se počítač hlubokým ženským hlasem.

„Ne. Pošlete...“

„Můžete se hýbat?“

„Ano!“

„Nacházíte se poblíž obětí?“

„Ano!“

„Okamžitě se tedy prosím vzdalte o několik kroků,“ instruoval ho počítač. „Posaďte se prosím ke zdi, opřete se o ni a dejte nohy široce od sebe. Zvedněte prosím ruce a držte otevřené dlaně v pozici...“

„Kurva! Umírá tady žena!“

„Za účelem vyhnutí se zastřelení policií, která bude zasahovat na místě činu, se prosím okamžitě vzdalte od obětí.“

Teprve teď pochopil, o co tomu pitomému počítači šlo. Není přece jasné, kdo dorazí na místo jako první. Dva vystrašení pochůzkáři ho okamžitě zastřelí, pokud ho uvidí sklánět se nad zkrvavenými těly. Nebo to aspoň bylo hodně pravděpodobné.

„Okamžitě se vzdalte od ležících obětí, prosím,“ zopakoval počítač.

Tentokrát Scott poslechl. Ještě nikdy nepřivolával pomoc přes civilní linku, ale moc dobře věděl, čeho je policie schopná. Obzvláště v podobně dvou nezkušených, panikařících strážníků.

Poslušně se posadil ke zdi, zvedl ruce, a i když se trásl jako v zimnici, snažil se je udržet nahoře a daleko od těla, rozevřenými dlaněmi dopředu. Pravděpodobně jen proto nebyl zastřelen policisty, kteří o pár minut později dorazili. Nezačali zajištěním místa ani poskytnutím první pomoci ještě žijící oběti, ale zjišťováním, kdo je a co tady dělá. Naštěstí u sebe neměl zbraň a svým způsobem patřil k nim. Bývalý policista je přece jen trochu důvěryhodnější, nebo přinejmenším méně podezřelý, než obyčejný člověk.

Hned, jak mu dovolili dát ruce dolů, se zkusil spojit s Tahirou. Nechtěla anebo to nemohla zvednout. Nechal jí tedy hlasovou zprávu s označením absolutní priority.

„Jsem právě v domě Axel Stallerové. Před chvílí ji profesionál střelil do hlavy. Prosím poslouchejte, kapitáne... Něco se mi na tom hodně, ale opravdu hodně nelíbí...“ Kousl se do rtu, na okamžik se zamyslel a pak dodal:

„Dobře, souhlasím, budu pro tebe pracovat. Přiděl mi nejlepšího žokeje, jakého máš, a pošli sem pomoc. Rychle!“

Jeden z policistů se sklonil nad vrahovou mrtvolou.

„Ten nůž je tvůj, kolego?“

„Ano. Nůž na sushi. Vlivem rozrušení jsem sáhl po tom, co jsem měl zrovna po ruce.“

Strážník se uznale usmál. Oba věděli, že se každé slovo nahrává a později poslouží jako důkaz při vyšetřování.

„Byla to sebeobrana,“ dodal Scott.

„Jistě. Ale jak vysvětlíš, že jsi u sebe měl zrovna nůž na sushi? Delší a ostřejší než bajonet?“

„Mám dnes domluvenou hodinu přípravy sushi. Prosím, sami si to můžete ověřit.“

Dal jim adresu japonského mistra, který mu už nějakou dobu dlužil službu.

„Podívej,“ ozval se druhý policista, který se skláněl nad mrtvolou. „Čepel prošla spodem, do pravé plíce. Pak pokračovala šikmo nahoru, přímo do srdce.“ Udělal dramatickou pauzu, a potom dodal: „Právě takovým bodnutím byl zabit Ježíš.“

Jeho kolega měl nejspíš jen malé ponětí o předpisech, protože silným šklubnutím stáhl nebožtíkovi z hlavy kuku.

„To není on,“ prohlásil. „Leda by Bible lhala a Ježíš se narodil v Číně.“

Zvenčí se ozvalo rychle sílící vytí sirén.

Tahira hleděla Scottovi do obličeje, jako by v něm chtěla vyčíst skutečné motivy toho, co udělal. Viditelně mu úplně nevěřila.